

σαν νέα συμβάντα ἐθνικά, πατριωτικά ἢ καθόλου τὴν ἀνθρωπότη-
 τα εὐεργετήσονται. Ὁ Βροφύριος, ὁ Γκουεράτσης, ὁ Λομβάρ-
 δης, ὁ δ' Ἀζέλιος καὶ ὁ Μαρτσίνης—διότι ὁ τελευταῖος τούτων δὲν
 ἦτο μόνον δημαγωγὸς φοβερός, ἦτο καὶ συγγραφεὺς ἐξοχος—
 διετήρουν ἄσβεστον τὸ πατριωτικὸν πῦρ παρὰ τοῖς ὁμοεθνεσίν
 αὐτῶν, καὶ συντέλεσαν οὐχὶ μικρὸν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς
 πατρίδος αὐτῶν. Ὁ Λαμαρτίνος διὰ τῆς ἱστορίας τῶν Γιρονδί-
 νων καὶ ὁ Λουὶ Βλάν διὰ τῶν πρώτων δύο τόμων τῆς ἱστορίας
 τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐκδόντες τὰ ἔργα ταῦτα τῷ 1847
 κατετραυμάτισαν τὸ στενὸν καὶ μισόλαον σύστημα τοῦ Γκυ-
 ζῶτου, οὐ περ ἔνεκα προώρως ἔπεσεν ἡ τῶν Αὐρηλιανῶν δυνα-
 στεία. Τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος καὶ τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ
 καὶ τοῦ Λουὶ Βλάν καὶ τοῦ Λεδροῦ Ρολλὲν καὶ τοῦ Βευλέ δη-
 μοσιευθέντα ἐπὶ τῆς Βασιλ. Αὐτοκρατορίας ἔργα ὑπέσκαψαν
 τὴν δεσποτικὴν τῆς Γαλλίας δυναστείαν, πρὶν ἢ αὐτὴ μόνη
 αὐτοκτονήσῃ. Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀρξα-
 μένη πραγματικὴ φιλοσοφία ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὸν ἡμέτε-
 ρον αἰῶνα διὰ τοῦ Βένταμ καὶ τοῦ Στύαρτ Μίλλ καὶ τοῦ Σπέν-
 σερ ἐκπροσωποῦσα τὸ πρακτικὸν καὶ ὠφελιματικὸν πνεῦμα τῆς
 Μ. Βρεττανίας, ὁ δὲ ἱστορικὸς αὐτῆς Μακώλεϋ κατώρθωσε νὰ
 ἐκφυλίσῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ δογματίζων
 καὶ ἐξυψῶν ἐν εἶδος μόνον μεταμορφώσεων, τοὔτέστιν ἐκείνας
 αἵτινες αἱ Ἀγγλίσαι ἐκτελοῦνται, οἷα ἦτο ἡ τῷ 1688 γενομένη
 ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ. Ἡ τῆς Γερμανίας φιλοσοφία, προεξάρχον-
 τος τοῦ φοβεροῦ ἀντιγολλιστοῦ Φιχθίου, ἔθυσεν ἐπίσης τῷ
 πνεύματι τῶν καιρῶν καὶ ἐνίσχυσε τὰς ἀποκλειστικὰς διαθέσεις
 τῶν Γερμανῶν, διότι ἠκολούθησε μὲν ὑψιπετεῖς κελεύθους μετὰ τοῦ
 ἑγγίλου, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ ἐπίσης κατέβη εἰς τὰ ταπεινότερα
 τῶν πνευματικῶν καὶ αἰσθηματικῶν στρωμάτων· δι' αὐτοῦ ἐξε-
 ρεθίζουσα τὰ ἀρχαῖα πρὸς ἔθνος ἀντίζηλον πάθη ἐξύμνησε
 μὲν καὶ εἰς ἀνώτατον κοινωνικὸν δόγμα ἐξύψωσε τὴν τῶν
 λαῶν ἀλληλοκτονίαν, ἠγωνίσθη δὲ νὰ μειώσῃ τὸ ἀξίωμα τῆς
 Γαλλίας. Μόνον ἡ φιλολογικὴ ἐκείνη ἀνάστασις τῆς Γαλλίας ἥτις